

gen videre eller ikke, og i saa Fald ogsaa tilbagelevere de Erklæringer, som han har indhentet gjennem det Offentlige fra tredie eller fjerde Mand, og som oplyse Sagen, ligesom Tilfældet er med enhver Anden, der har faaet Noget tillaaens af det Offentlige. Det forekommer mig altsaa, at denne Bestemmelse i Littr. d. er i høieste Grad principmæssig.

Müller: Jeg har under et tyveaarigt Embedslyv ikke nogenstunde kunnet finde Leilighed til at see, hvad der skulde være Iveten for en Embedsmand, for at meddele sin Erklæring til dem, som nærmest berøres ved den. Jeg vilde derfor uden videre, hvis jeg maatte faae Leilighed dertil, stemme for denne Lov; men efter Alt, hvad der er forhandlet i denne Sag, baade nu og tidligere, troer jeg at være kommen til Erkendelse af, at det er fuldkommen ligesaameget i Embedsmændens som i Folkets Interesse, at denne Sag afgjøres saaledes, som den er indbragt af den ærede Forslagsstiller. Jeg skal ikke gaae ind paa hele den Detail, der allerede er fremsført. Jeg troer, at det er fuldkommen sandt, at mange Embedsmand genere sig, at de see hen til Høire og Venstre og meddele ikke de Vedkommende, hvad de have skrevet om dem; jeg kender derimod Mange, som ikke gjøre det; der er endelig ogsaa en Klasse Embedsmand, som ligefrem frygte for at sige Sandhed, og endog forvanske den derhen, at de give Vedkommende Haab om at see deres Ansøgninger bevilgede, medens de i selve Ansøgningen bestemt have udtalt sig derimod. Dette fremfalder forgjæves Reiser, og jeg veed Exemppler paa, at man i saa Henseende er gaaet til den yderste Grændse paa høiere Steder; navnlig i Kjøbenhavn har man fundet Dplysninger, der vise, at selve Erklæringerne ikke ere givne saaledes, som de ere meddeelte de Vedkommende, medens de Vedkommende have anvendt en betydelig Deel af, hvad de eiede, for at komme til et Maaal, som de troede kunde naaes. Under disse Omstændigheder troer jeg, det er i Thingets Interesse at varetage Embedsmændenes Lary og sørge for, at det bliver paalagt enhver Embedsmand, at han skal staae ved, hvad han har skrevet om Folk paa deres Ansøgninger og Klager. Jeg troer ikke, at det kan skade Ad-

ministrationen. Jeg troer, at enhver ærefjær Embedsmand ligesaa fuldt og fast vilde tale Sandheden, naar hans Erklæringer blive bekendte for de vedkommende Ansøgere og Klager, som om han havde Ret til at slyde sig ind under Loven og holde sin Mening tilbage. Jeg troer, der er en anden Udvei end den, saaledes at sende Documenterne frem og tilbage, som er foreslaaet. Det er nemlig et Spørgsmaal, om det ikke kunde tillades Embedsmændene, samtidigt med deres Erklæringer til offentlige Autoriteter, at meddele en Afskrift aaben og ærlig til den, der har klaget eller ansøgt; derved vilde Sagen talsfald fremmes hurtigere, end ved saaledes at stikkes frem og tilbage, og, dersom man derved kunde bidrage til at faae Sagen fremmet, vilde det vistnok være baade i Folkets som ogsaa i Embedsmændenes Interesse.

Justitsministeren: Det forekommer mig, at det af Rigsdagsmanden for Svendborg Amts 6te Valgkreds (J. A. Hansen) indbragte Lovforslag har ikke faa Betænklichkeiten. Der har været indbragt lignende Lovforslag i de tvende sidste Sessjoner, og jeg har under Forhandlingerne derom fundet Anledning til at erklære mig mod Sagen. Den ærede Rigsdagsmand, der paany har indbragt Forslaget, har ikke begrundet dette sit Forslag nærmere. Jeg antager, at Aarsagen ligger deri, at han henholder sig til det, der under de foregaaende Forhandlinger er fremsat for Forslaget. Jeg vil gjerne følge samme Exempel og henholde mig til, hvad der under de tidligere Forhandlinger er talt i mod Forslaget, og jeg vil ikke have videre Væsentligt at tilføie. Det forekommer mig, at der under de foregaaende Forhandlinger er anført ikke uvæsentlige Betænklichkeiten, der have støttet den Anskuelse, at Forslaget er uhenigtsvarende og i mange Tilfælde vil modarbejde det Diemed at faae tilforladelige Erklæringer; der er blot en enkelt Omstændighed, som jeg har lagt megen Vægt paa i de foregaaende Rigsdage, som jeg ogsaa nu vil bede bemærket, og det er, at mange Ansøgninger, og vel alle Klager, ikke alene vedkomme Ansøgerens Ret, men ogsaa tredie Mandes Ret, og man maatte dog vel ogsaa sørge for hans — tredie Mandes — Lary, og række